

Cerșetorul

Ionutz21

Era pe stradă doar un cerșetor
Și-avea în ochi speranță și tăcere
Iubiseră-n trecut cu foc și dor,
Încât înnebunise de durere.

Toți ce-l priveau îl tot batjocureau,
Râdeau pe seama lui fără oprire...
În plină noapte unii îl loveau
Și-i ofereau doar lacrimi în privire!

Era și el un pustnic cerșetor,
Ce a iubit cu-atâta dor și jale.
Avea un suflet de vindecător,
Spunând că dragostea nicicând nu moare.

Era și el un cerșetor flămând,
Lovit de viață a-ncetat să spere...
În noapte s-a trezit singur plângând:
-Cu sărăcia. Singura-i avere!

Toți cei din jur nimic nu-i ofereau
Și-l condamnau la suferinți supreme.
Dar de trecutul lui nimic ei nu știau,
De ce durerile i-au devenit eterne.

De bună seamă a iubit cândva,
Un chip angelic limpede și dulce.
Cu luna-n geam în noapte se iubeau
Și nu simțeau că timpul li se scurge.

Ea adormea la pieptul lui zâmbind
Și-l săruta la fiecare clipă
Dar într-o zi de-o boală neștiind,
Din fericire ea făcu' risipă.

Și-a adormit pe patul de spital,
Fără vreun gând că o să se trezească.
Momentul devenise unul ireal,
Când a aflat că iar o să iubească.

Și l-a zărit pe bietul cerșetor,
Stând într-un colț cuprins de-amărăciune,
Ce nu știa, că de atâta dor,

Vânduse casa, să facă o minune.

Și-a dat tot ce avea el mai de preț
Pentru-o iubire scoasă din poveste...
Trecu' o vreme...timpul e răzleț
Și ea l-a părăsit fără de veste.

El ajungând la margine de drum,
Trăia cu sufletul plin de speranță.
Că pentru el averea-i ceva bun,
Că a salvat cândva cu ea o viață.

Acuma plânge trist și abătut
Cu dorul viu la dragostea trecută
Și-a spus mereu, că tot ce a pierdut,
A fost doar o iubire nenăscută!

Georgian Ionut Zamfira